

ἀρχαιότερον τοῦτο περιοδικὸν σύγγραμμα. Εἰσὶ δὲ οὗτοι·

Οἱ Κ. Κ. Π. Σοῦτσος, Α. Σοῦτσος, Κ. Δόσιος, Π. Ι. Χαλικιόπουλος.

Ἡ πολύτιμος δὲ αὕτη συνεργασία θέλει μᾶς συγχωρεῖ νὰ δημοσιεύσωμεν συνεχέστερον,

- α) Ἀρθρα φιλολογικὰ,
- β) Ἀρθρα πρωτότυπα παντοῖα,
- γ) Ποιήσεις πρωτοτύπους,

δ) Βίους τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

Ἐπίσης ἡ ἐκλογή τῶν μεταφράσεων θέλει γίνεσθαι ὅσον ὅσον τε κατάλληλος, καὶ καθαρεύουσα τὴν γλῶσσαν.

Εἰς τὸ παράρτημα θέλει δημοσιευθῇ τὸ λαμπρὸν μυθιστόρημα τοῦ Α. Δουμά, Ὁ Ὑποκόμης τῆς Βαρζελόνης, ὅπερ εἶναι ἡ συνέχεια τῶν Τριῶν Σωματοφυλάκων καὶ τοῦ Μετὰ Εἰκόσιν Ἑτη, δραματικώτερον δὲ καὶ μείζον τῶν προλαβόντων περιέχον τὸ ἐνδιαφέρον ἡ ἀρχὴ τούτου μεταφρασθεῖσα παρὰ τοῦ Κ. Ε. Α. Σίμου ἐδημοσιεύθη ἄλλοτε ἐν τῇ Εὐτέρπῃ.

Διὰ τὴν ἀπαρτίσιν δὲ τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἐν ὅλον σώμα, καὶ διὰ νὰ ἔχωσιν ὁλόκληρον αὐτὸ οἱ νέοι Συνδρομηταὶ καὶ ὅσοι μετὰ τὴν ἐκδοσὶν τῶν τριῶν πρώτων βιβλίων αὐτοῦ συνέδραμον, θέλει μετατυπωθῇ ὅλον τὸ πρῶτον μέρος συγκείμενον ἐξ εἰκοσι περίπου τυπογραφικῶν φύλλων εἰς 2 τομίδια, παραχωρούμενα εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Εὐτέρπης ἐν εἵδει βραβεῖου (prime), ἅμα μετὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς συνδρομῆς των, ἀντὶ τῆς εὐτελοῦς τιμῆς τῆς δραχμῆς 1 καὶ 1/2, ἐνῶ τοιαύτης ἐκτάσεως βιβλίον πωλεῖται συνήθως ἀντὶ δραχ. 4. Τὸ ὅλον τοῦ μυθιστορήματος ὁ Ὑποκόμης τῆς Βαρζελόνης θέλει ἀπαρτίσει 12 τοιαῦτα τομίδια.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε συνδρομητῶν τῆς Εὐτέρπης ὀλίγιστοι μόνον δὲν λαμβάνουσι καὶ τὸ Παράρτημα, διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὴν σύγχυσιν, ἥτις πηγάζει ἐκ τούτου, ἀπεφασίσαμεν νὰ μὴ χωρίζωμεν τοῦ λοιποῦ τὴν συνδρομὴν τοῦ παραρτήματος ἀπὸ τὴν τῆς Εὐτέρπης.

Ἡ βελτίωσις δὲν θέλει περιορισθῇ εἰς μόνον τὸ περιεχόμενον τῆς Εὐτέρπης· τὰ φυλλάδια οὗτῃς θέλουσι τυποῦσθαι δι' ὅλως νέων χαρακτήρων, αἱ δὲ εἰκονογραφαὶ θέλουσι τακτικῶς μὲν ἐλαττωθῇ εἰς δύο, ἀλλὰ καλῶς

ξυλογραφημένοι, ἐν δέοντι δὲ θέλουσιν ὑπερβῇ καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον.

Ὑπεσχέθησαν ἐπίσης νὰ συνεργασθῶσι καὶ τινες ἐκ τῶν νεωτέρων λογίων μας, ὡς θέλουν μαρτυρήσει τὰ παρ' αὐτῶν δημοσιευθόμενα ἄρθρα.

Εἰς τῶν τακτικῶν συντακτῶν, ἐπιτετραμένος τὰ τῆς διευθύνσεως τῆς ὕλης, διαμένει καὶ εἰς τὸ μέλλον ὁ Κ. Κωνσταντῖνος Πῶπ (Γοργίας).

ΠΑΝΤΟΛΕΩΝ ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 113

ΗΤΟΙ

ΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΑΙ ΤΟΥ ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ 117.)

ΚΕΦ. 7ον.

Ὁ θαλαμηπόλος μου μ' ἐβασάνισεν ὅχι ὀλίγον ζητῶν νὰ μὲ καταπείσῃ νὰ λάβω ὀλίγην τροφήν· διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω, ἔβαλα εἰς τὸ στόμα μου ὀλίγον ζωμὸν ὀριζίου, τὸν ὁποῖον μ' ἐπρόσφερε, ὑπὸ τὸν ἔρπον τοῦ νὰ μοὶ προμηθεύσῃ μελάνην καὶ χάρτιν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγραψα πρὸς τὴν Ἐλιζαν μου εἰληκρινῇ ἐξομολόγησιν τῆς ἀνάξιας διαγωγῆς μου, ἐξέφρασα τὴν πικρὰν μεταμέλειάν μου, τὰ θανατηφόρα τῆς συνειδήσεώς μου ἐλέγχῃ, καὶ ταυτοχρόνως ἐπανεῖλθω τὴν ἐκουσίαν καταδικὴν μου τοῦ νὰ μὴν ἐπανεῖλθω παρ' αὐτῇ ὡς ἀνάξιος, ὁμώσας δὲ νέους ὄρκους πίστεως εἰς γλῶσσαν ἐφαίνουσιν τὴν ἀταξίαν τῶν αἰσθητικῶν μου δυνάμεων καὶ τὴν βαθεῖαν λύπην μου, τὴν ἐξώρμιζα νὰ θεωρῇ ἑαυτὴν ὡς χήραν, καὶ ποτὲ νὰ μὴν ἐπιθυμῇ τὴν ἐπάνοδον ἀνθρώπου συρομένου εἰς τὴν ἀπώλειαν ἀπὸ τὴν κακὴν τύχην του· κατέθεσα εἰς τὴν θλίβεράν αὐτὴν ἐπιστολὴν μυρίους τρυφεροὺς ἀσπασμοὺς ἀν καὶ νοερούς πρὸς τὴν εὐάρεστον Ἐλιζαν καὶ τὸν ἀγαπητόν μου Ἀδελφον, ὡς τελευταίαν εὐγνωμοσύνης προσφορὰν, καὶ διέταξα τὸν Λαβασέτον ἀμέσως, ἀν καὶ προχωρημένη ἐνόητος, νὰ παραδώσῃ αὐτὴν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον· ἀκολούθως ἔπεισα ὅπως ἤμην ἐνδεδυμένος ἐπὶ τῆς κλίνης, ἀφαιεῖς εἰς τοὺς ὀλεθρίους στοχασμούς μου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μ' ἀπέσπασεν ἡ ταραχὴ ἐνὸς ποιητοῦ καὶ τινων χαρτοφύρων, εἰσερχομένων τόσοσιν πάρωρα, καὶ τῶν μὲν βλαφημούντων τὴν κακὴν τύχην των, τοῦ δὲ ποιητοῦ, ὅστις ἦεν βρῦφωδός, ἄδοντος μεγαλοφώνως ὕμνον ἐπιτραπέζιον· τὸ διαχωρίζον ἡμᾶς ἀδύνατον διάφραγμα μ' ἐσυγχώρησε ν' ἀκούσω, καὶ χωρὶς νὰ θέλω, ὄλην τὴν μυρολογίαν των. Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας, ὅταν ἔλα τὰ περὶ ἐμὲ ἐφαίνοντο κοιμώμενα, αἶφνης ἄρχησι νέου εἵδους ταραχῇ, ὡς ἀν μετέβατέ τις μέγαν ἐπιπλόν· βαρυνθεὶς τοὺς κρότους ἔλαβα τὸν λύχνον μου καὶ ἐπῆγα νὰ παρακαλέσω τὸν ἀδίκριτον σύνεικόν μου νὰ ἀναβάλῃ εἰς αὔριον τὰς πρὸς μετοικεσίαν ἐτοιμασίας του. Τί δὲ εἶδον εἰσερχόμενος! πληθὺς χουζούρων ἐσκαρπιτισμένων ἐντὸς τοῦ δωματίου, καὶ

τὸν ἀδιάκριτον αὐτὸν γείτωνά μου, παράξενον χαρτοπαίκτην, ζητοῦντα ψηλαφητῶς μεταξύ τῶν κουτζούρων, νομίσματα χρυσὰ τὰ ὅποια, ὡς μ' ἔλεγεν, εἶχε σκορπίσει ἐπὶ στοιβάδος ξύλων. Δὲν ἤθυναμην νὰ καταλάβω τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἀλλόκοτος αὐτὸς ἄνθρωπος μετεχειρίζετο στοιβάδα κουτζούρων ἀντὶ ταμείου. Ἀλλ' ἔλαβον ὁ ἴδιος τὴν καλοσύνην νὰ μὲ ἐξηγήσῃ τὰ αἰτία τῆς ἰδιοτροπίας του αὐτῆς, περιεχόμενα εἰς τὸ ἀκόλουθον Κεφάλαιον.

ΚΕΦ. 8ον.

« Ἀλλόκοτος ἄνθρωπος, εἶς σοὶ φαίνομαι, εἰ-
μαι ὁ Ἀλφὼνς Dombreuilles, ὁ μόνος κληρονό-
μος ἐνὸς τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀρχαιοτέρων οἰ-
κῶν τῆς Γαλλίας· ἡ ἐμπιστοσύνη τὴν ὁποίαν μοῦ
ἐμπνέει τὸ ὕψος καὶ τὸ ἥθος σου, τὸ γειτωνικὸν δικαι-
ωμα, καὶ ἐτι μᾶλλον, ἡ ἐκ μέρους τῆς οἰκοδεσποίνης
μας διήγησις τῶν καταστροφῶν, τὰς ὁποίας ὑπέστης
ὡς χαρτοφόρος, καὶ τὰς ὁποίας γνωρίζει αὕτη ἀπὸ
τὸν ὑπηρετην σου καὶ ἀπὸ ἑνὸς σύνδικον παρευρεθέντα
σήμερον εἰς τὴν περίφημον καὶ δυστυχῆ συνεδρίαν
σου ἐν τῷ Ἀρ. 413· ὅλα αὐτὰ ἡνωμένα, φέρουσι
μεγίστην ἀναλογία μὲ τοῦ βίου μου τὰ συμβάντα,
καὶ μὲ παρακινοῦσι νὰ γενῶ κατὰγνωστος πρὸς ἐσὲ
ὅστις δὲν μοῦ εἶσε τοῦ λοιποῦ ξένος. Καὶ πρὸς τί
τάχα νὰ κρύψω τὰς παραφοράς μου; τὸ ὄνομά μου,
ἡ ἀσυνείδητος καὶ ἀκαταστάτος περίφημον εἰς ὅλα τὰ
Παρίσια; ... χαρτομανίας ἀποτελέσματα εἶναι ὅλη
ἡ ἱστορία μου. Ἐγκαταλειμμένος ἀπὸ τοὺς πλησι-
εστέρους συγγενεῖς μου, ἀποξενούμενος ἀπὸ τὴν ἰδίαν
οἰκογένειάν μου, δὲν εἶχον δικαίωμα ἐπὶ τῆς συμ-
παθείας των, οὐδὲ ἐλπίδα ἐπὶ τῆς βοήθειας των, ἀρ-
εὺ κατέστρεψα κολοσσιαίαν κατάστασιν, καὶ μ' ὅλα
ταῦτα ἡ χαρτοφορία εἶναι τὸ ἀγαπητόν μου εἶδωλον.
Πιστεύσον, γείτωνά μου καὶ συναδελφε, μ' εἶπε κλείσας
τὴν θύραν καὶ προσφέρων μοι κάθισμα, ὅτι ἐπροσπά-
θησα οὐκ ὀλίγον νὰ καταστρέψω ἐν ἐμοὶ τὸ ἀνί-
κητον αὐτὸ πάθος, ἀλλ' εἶδον τὸ ἀδύνατον καὶ ὑπε-
ράσπασα τὴν πληρώσιν ἀγογγύστως τὸν πρὸς αὐτὸ ὑπο-
σχεθέντα φόρον τῆς πίσσεως καὶ ἀφοσιώσεώς μου. Ἀπὸ
τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ, τὴν χαρτοφορίαν, κερδίζω τὰ
πρὸς ζῶαρκειαν, καὶ ὅμοια μὲ τὸν περίφημον Μιθρι-
δάτην ὅστις ἔτρωγεν ἀκινδύνως δηλητήρια, ἡ χαρτο-
φορία, ἥτις εἶναι τὸ ἰσχυρότερον καὶ ἐνεργητικότερον
δηλητήριον πρὸς ἐξφανισμόν παντὸς ἐναρέτου αἰσθη-
ματος, κατέστη εἰς ἐμὲ τὸ κυριώτερον στοιχεῖον τῆς
ὑπάρξεώς μου, χωρὶς νὰ προσβάλῃ ποτε κυρίως τὴν
χρησιότητά μου. Τὰ ἀδικά μου ποτὲ δεύτερον πρό-
σωπον δὲν ἔδραψαν (ἐδῶ, εἶπὼν ἐν ἑαυτῷ, καὶ αὐτὸς
ὡς ἐγὼ χαρτοφόρος, καὶ δήμιος τῆς τιμῆς καὶ περιου-
σίας του, μ' ὅλα ταῦτα πόσον εἶναι προτιμότερόν μου ἢ
καὶ βαθέως ἀνεστῆναί). Ὅτε μὲν φορτωμένος τὰ
πρεῖοντα τῆς τριαντα-μιάς, ὅτε δὲ ἀποδίδω, πρὸς
τὴν παράξενον εὐμετάβολον αὐτὴν Δέσποιναν, τῆς
προτερίας τὰ χαρίσματα, μεταβιβάζω συνεχῶς ἀπὸ
τὴν ἀρχαν εὐζωίαν εἰς τὴν ἐσχάτην πενίαν· αὕτη
δὲ ἡ παλλίρροια μὴ νομίσῃς ὅτι μὲ δυσχερεστεῖ ποσῶς,
εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ ἐπαγγέλματός μου, εἶναι χρέος
μου, καὶ ὑποφέρω ἀταράχως τὰς καταδρομάς τῆς
τύχης, ὡς ὁ ἀναίσθητος εἰς τῆς θαλάσσης τὰς τρικυ-
μίας ναύτης· πεπεισμένος ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἀπο-
λαύσω τὴν εὐνοίαν τῆς, καὶ τότε ἰδοὺ ὁ ναὸς πρὸς τὸν

ὁποῖον φέρω τὰ δῶρά της, μ' εἶπε, δυνκνίσαν μοι τοὺς
σωροὺς τῶν ξύλων ἡμικρημισμένων, ἐδῶ σκορπῶ
ὀγδοήκοντα, ἑκατὸν λουίγια ἀναλόγως τοῦ κέρδους
μου, αὐτὰ πίπτοντα κρύπτονται εἰς τὰ πριονίσματα
καὶ τὰς σχισμάδας τῶν ξύλων· μ' ἑκατέτρεξεν ἡ
Δέσποινά μου; τρέχω ἀμέσως εἰς ζήτησιν καὶ μετὰ
πολλοῦ κόπου, ἀλλὰ καὶ πλήττης εὐχαριστήσεως
ἀνευρίσκω τινὰ λουίγια, ἐσκορπισμένα ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ
δαϊδάλου, ἐκτὸς τῶν διαφευγόντων τὴν ὄρασίν μου καὶ
τότε ἀναγκάζομαι νὰ ἀργίσω τὴν μετάθεσιν ὧν
αὐτῶν τῶν κουτζούρων· ὑπόθεσε λοιπὸν, Κύριέ μου, τὴν
χαράν μου, τὸν ἐνθουσιασμόν μου, ὁσάκις, καὶ τοῦτο
μὲ συνέβη πολλάκις, κατατρεγμένος ἀπὸ τὴν τύχην,
ἀπηλπισμένος πάσης ἐξωτερικῆς βοήθειας, στερημένος
παντὸς μέσου ζωῆς, εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ νὰ αὐτοχειρια-
σθῶ, ἐπαναλαμβάνω μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὰς
ἐρευνάς μου εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ κουφώματα καὶ κατορθῶν
νὰ εὐρῶ ὡς ἐκ θαύματος ἐν διπλοῦν λουίγιον, ὃ
θαυμασία ἀνακαλύψῃς! ὦ θαυματουργὸν μου Ταμίον! ἀνακράζω τότε πλήρης χαρᾶς, εἰς ἐσὲ καὶ πάλιν
χρεωστῶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μου. Δὲν σὰς ἀρ-
νοῦμαι δὲ, ἐπανελάθεν, ὅτι εἴταν τὸ τοιοῦτον συμβαίνει,
γίνεται πρόξενον ἀνησυχίας πρὸς τοὺς γείτωνάς μου,
καὶ δικαίων παραπόνων ἐκ μέρους των, τὸ ὁποῖον
συνέβη καὶ εἰς ὑμᾶς πρὸ ὀλίγου, εἰς αὐτὸ ἐντοῦτοις
χρεωστῶ καὶ τὴν ὁποίαν ἔλαβον τιμὴν νὰ σὰς γνω-
ρίσω· ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; αὐτὸ εἶναι τὸ εἶδος τῆς
μανίας, καὶ καθεὶς ἔχει τὴν ἰδικήν του· αὐτὸς ὁ σωρὸς
τῶν ξύλων εἶναι δι' ἐμὲ πηγὴ χαρίτων, γινόμενος
φύλαξ ἀδιάφθορος τῶν καταθέσεών μου. »

Δὲν ἠδυνήθην νὰ κρατήσω τὸν γέλωτά μου ἐπὶ τοῦ
παραδόξου γέλωτος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ μ' ὅλον τοῦ-
το μ' ἐνδιέφερεν ἀρκετὰ, διότι ἠδυνάμην νὰ ἀνακαλύψω
εἰς αὐτὸν ἐπαγγελματικὸν χαρτοπαίκτην, μοναδικό-
τητα καὶ συστήματα ἀπὸ τὰ ὅποια ἠμπόρουν νὰ
ὠρελῇθω ἀκολούθως· πρὸς τούτοις ἡ συνειδησίς μου
ἀνεπαύετο ὀλίγον, διότι καὶ αὐτὸς, ὡς ἐγὼ, τὰς
παραφοράς του ἀπέδιδεν εἰς τὴν εἰμαρμένην. Τῷ
ἐπρόσφερα λοιπὸν τὴν φιλίαν μου διὰ βροχεῖας ἐξομ-
ολογήσεως τῶν ἁμαρτιῶν μου, (καὶ κατὰ τοῦτο ἐπη-
νέθην παρὰ τοῦ Κυρίου Dombreuilles) καθ' ἣν
εὐρέθησαν ταυτιζόμεναι αἱ ἑξεις καὶ ὁ βίος μας. Ἐκ-
τοτε δὲ συνέλαβον τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ μὴ ἀνθίστα-
μαι ματαιῶς εἰς τὴν ἀκαταμάχητον ἐπὶρρόην τοῦ
ἀστέρος μου, καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἀφειθῶ ἀνευ προφυ-
λάξεως, ἀφοῦ οὕτως ἔδοξε τοῖς Θεοῖς μου· ἐπὶ τέλους
δὲ ὥμοσα κατὰ τῆς φύσεως, καταπατῶν πάντα τί-
τλον συγγενικόν. Ἐπειδὴ δὲ οὐδ' αὐτὸς, οὐδ' ἐγὼ εἴ-
χαμεν διαθέσιν ὕπνου, ἀπεφασίσαμεν νὰ παίζωμεν πρὸς
γύμνασιν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ἀληθοῦς κελίου τῆς χαρ-
τοφορίας, τοῦ ῥαβίου εἰς τοῖς ἥτοις σκεπασμένοι ἀπὸ
χαρτοπαίγνια παριστάνοντα διαφόρους συνδυασμούς,
καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας μᾶς κατέλαβε μὲ τὰ χαρ-
τία εἰς τὰς χεῖρας. Τὴν πρώτην μας ταύτην συνέν-
τευξιν διελύσαμεν ὁμόσαντες ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον
φιλίαν παγκοτεινὴν, καὶ συμφωνήσαντες νὰ καταθέ-
τωμεν πιστῶς τὰ εἰσοδήματα τοῦ ἐπαγγέλματός μας
πρὸς κοινὴν χρῆσιν. Μετὰ τὴν συμφωνίαν αὐτὴν, ἐξ-
ἤλθομεν ἐμφότεροι, ἀφῆσαντες τὸν Λαβαστέον ἀκόμη
κοιμώμενον, καὶ διευθύνθημεν πρὸς τὴν ὁδὸν Dauphine
ἐκεῖ, εἰς τινὰ οἰκίαν ἐκλεκτῶν χαρτο-
παικτῶν, ἐν διαστήματι ὀλίγων ὥρων ἐκερδίσσαμεν

ἑκατὸν τριάκοντα δύο λουίγια, τὰ ὅποια ἐμερίσθηεν κατὰ τὸν ὅρον τῆς συνθήκης μας, μετὰ ταῦτα συμβουλεύσας με ὁ συντροφός μου νὰ μὴ προχωρήσω εἰς τὸ παιγνίδιον, ἀπεσύρθη καὶ ὁ ἴδιος διὰ νὰ φέρῃ ποσὸν τι ἐκ τοῦ μεριδίου του πρὸς τὴν ἐρωμένην του. Ἦτον δὲ ὡς ἔλεγεν ἀνυπόμονος νὰ ἐκτελέσῃ τὸ χρέος τοῦτο, τὸ ὅποιον ἡ καρδιά του καὶ ἡ στενωχωρία εἰς ἣν εὕρισκετο ἡ ἐρωμένη του, κατέσταινον ἔτι σπουδαῖο τερον.

Αὕτη ἡ καλὴ πράξις ἐκ μέρους τοῦ συναδελφοῦ μου, μοῦ ἐνθύμησε τὰς ἰδίας ὑποχρεώσεις, μοῦ ἐξύπνησε τὴν λελιθωμένην συνείδησίν μου, μ' ἐπροξένησεν ὀδυνηροὺς συλλογισμοὺς καὶ μὲ παρεκίνησαν εἰς ὁμοίαν καλὴν πράξιν. Ναί, θὰ ἐπιστρέψω, εἶπον ἐν ἑμοί, πρὸς τὴν εὐέρεστον καὶ ἀτυχῇ 'Ελιζαν καὶ ἀμέσως μάλιστα, θὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας τῆς, καὶ ἐκεῖ ὡς κατὰδικος θὰ ἀναμείνω τὴν ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν θὰ προφέρουσι τὰ ὠραία χεῖλη τῆς, καὶ δὲν θὰ καταλείψω τὴν θέσιν μου, ὡς ἔτσι ἀκούσω τὴν καταδικὴν ἢ τὴν ἀρεσίν μου.

'Εξήλθον λοιπὸν ἀμέσως μετὰ τοῦ Κυρίου Δαρβελίου, ἀλλὰ καθ' ὁδὸν, ἐνῶ ἐξήτουν διτροχὸν δὲ νὰ μὲ φέρῃ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ὁδὸν Cluni, ἐνθυμήθη ὅτι ἐπρεπε νὰ ἀλλάξω ἐν λουίγιον διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ ἀμαξίου. ἐπιστρέψας λοιπὸν εἰς τὸ χαρτοφορεῖον, πρὶν εἰσελθῶ εἰς τὴν αἴθυσαν, διὰ νὰ φυλαχθῶ ἀπὸ ἐνδεχομένους νέους πειρασμοὺς, ἀπεφάσισα νὰ θεσμέωσω ἑμαυτὸν, ῥίπτων ἐντὸς τῶν ὑποδημάτων μου τὰ ἑκατὸν δέκα ὀκτὼ λουίγια, ἐκτὸς ἐνός, τὸ ὅποιον ἐκράτησα διὰ νὰ ἀνταλλάξω μὲ ἀργυρὰ νομίσματα ἐπροχώρησα λοιπὸν πρὸς τὸν τραπεζίτην, καλῶς προφυλαγμένος κατὰ τῶν προσβολῶν τοῦ παιγνιδίου. Ἄλλ' ὡς τὸ ὁμολογῆσω πρὸς αἰσχὺς μου, ἀντὶ νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν τραπεζίτην τὴν ἀλλαγὴν τοῦ λουιγίου μου, τὸ κατέθεσα εἰς τὸν σκευὸν, ἐπὶ ἐνός ἀριθμοῦ, ὁ ὅποιος, κατὰ τὸ λέγειν τῶν περιεσώτων, δὲν εἶχε φανῇ πρὸ ἑκατὸν ὀκτὼ στρεφῶν τοῦ κυλίνδρου, ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἀριθμοῦ καὶ ἄλλοι πολλοὶ εἶχον καταθέσει, πεπεισμένοι ὅτι ἤθελεν ἐξελθεῖν αὐτὴν τὴν φορὰν βεβαίως. Αὐτὸς ὁ καταραμένος ἀριθμὸς ἀνέφλεξεν αἶφνης εἰς τὴν ἐντόσθιά μου τὸ κακὸς ἐσβεσμένον πῦρ! ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ διακινδυνεύσω τέσσαρα ἢ πέντε λουίγια, καὶ προσελθὼν εἰς τὸ πλησίον θωμάτιον, ἐξήγαγον ἐκ τοῦ ἐνός τῶν ὑποδημάτων μου τὸ ποσὸν αὐτό, τὸ ὅποιον ἐντὸς ὀλίγου ἔλαβον τὴν τύχην τοῦ πρώτου διὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν τρισκατάρατον αὐτὸν ἀριθμὸν, θανατῶσθαι νὰ κάμω ἀρκετὰς ἐδοιορίας ἀπὸ τὸν θάλαμον εἰς τὴν αἴθυσαν καὶ ἀπὸ τὴν αἴθυσαν εἰς τὸν θάλαμον, ὅπου τὰ ὑποδήματά μου βεβαρυμένα ἀπὸ τὸ βάλε ἐκβάλει ἔπαυσαν τοῦ νὰ εἶναι ὑπόλογα διὰ τὰ κατατεθέντα ἐντὸς αὐτῶν λουίγια. Αὐτὰ λοιπὸν τὰ ἑκατὸν δέκα ὀκτὼ λουίγια ἐταξίδευσαν ὅλα μὲ τὸ γελεῖον πῆγαν ἐρχου, καὶ τὸ γελαιοδέστερον βάλε ἐκβάλει, ἐγὼ δὲ ἔμεινα ἄν εὐ λεπτοῦ. Σκεπτικὸς καὶ ἐκνευρισμένος, ἐπανῆλθον πεζὸς εἰς τὸ τελευταῖον μου κατάλυμα, ὅθῃ τῶν Στυλῶν, ἀναγκασμένοι νὰ ἐγκαταλείψω τὸ ἀξίειπκινον σχέδιόν μου, τοῦ νὰ ζητήσω συγχώρησιν ἀπὸ τὴν 'Ελιζαν μου, διὰ δειγμάτων εἰλικρινοῦς μετανοίας· ἄλλως τε ἡμῶν καὶ τοσοῦτον ἐξηυτελισμένος ἀπέναντι ἑαυτοῦ, μετὰ τὴν νέαν αὐτὴν παραφορὰν, ὥστε δὲν ἠθιγάνομην τὴν ἐλαχίστην δύναμιν τοῦ νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὰ ὄμματα τῆς 'Ελιζης μου, κεκαλυμμένος ἀπὸ αἵσχος, καὶ ἐστει-

ρημένος παντὸς μέσου πρὸς ἀνακούφισιν τῆς δυστυχίας εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ἔρριψα, διὰ τῆς ἀπανθρώπου ληστεύσεως τοῦ κιβωτίου τῆς.

Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον ἀπήντησα ἀναβαίνων εἰς τὸ θωμάτιόν μου ἦτον ὁ Λαδαστέτος, ὅστις ἐφαίνετο τεταραγμένος καὶ εἰς ἄκρον περίλυπος, μολις δὲ διακρίνας με οὗτος, ἐτάχυνε νὰ κρύψῃ μίαν ἐπιστολὴν φέρουσαν μέλανα σφραγίδα, καὶ ἐπροσποιεῖτο ἀταραξίαν· ἀλλ' ἡ καρδιά μου ἠθιγάνθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν τρομερὰν συμφορὰν τῆς ὁποίας τὴν εἶδον· ἐφαίνετο κρύπτειν ὁ Λαδαστέτος· ἀπέσπασα λοιπὸν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν μολις διελθὼν ἔπασα κατὰ γῆς ἀναισθητός. 'Εξ ἀναγκῆς διακόπτω τὴν κοινοποίησιν τῆς ἐπιστολῆς· αὐτῆς, διὰ νὰ ἀναλαβῶ τὰς ἀπαιτούμενας δυνάμεις, πρὸς ἐξιστόρησιν τῶν τελευταίων τραγικῶν συμβάντων τὰ ὅποια περιέχονται εἰς τὸ ἀκόλουθον τελευταῖον κεφάλαιον.

ΚΕΦ. 9ον.

'Αρτὺ ἀνέλαβον τὰς αἰσθήσεις μου, διέταξα τὸν Λαδαστέτον νὰ μοὶ παραβῶσῃ τὴν ὀδυνηρὰν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν εἶχε φυλάξῃ εἰς τὸ διάστημα τῆς λειποθυμίας μου. Ὁ κοῖον νέον τρομερὸν συμβᾶν ἐπῆλθεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου! Ἰδοὺ αὐτολεξί! τι μ' ἔγραφεν ἡ Κ. Βερτὸλδου, ἐπιφορτισμένη νὰ μ' ἀναγγεῖλῃ τὸν τραγικὸν θάνατον τῆς συζύγου μου καὶ τοῦ τέκνου μου.

Παρίσιτι, τὴν

Κύριε,

'Ἡ Κυρία Σελικούρτ μετὰ τινων ὥρων ἐπιπόνου ἀγωνίας, ἀπέθανε συνεπείᾳ ὀδυνηροτάτης ἀποβολῆς· οὐδὲ δυνάμεθα νὰ κρύψωμεν ὅτι ἡ τελευταία ἐπιστολὴ σας, ἡ ἀπότομος εἰδήσις τοῦ τελευταίου ἀφανισμοῦ σας εἰς τὸ παιγνίδιον, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἡ ἀπουσία σας, τὴν ἔρριψαν εἰς τὸν τάφον. Ὁ υἱός σου, τρυφερός τὴν ἡλικίαν καὶ παρακείμενος τῇ μητρί του, προσεδιήθη ἀπὸ πυρετὸν καὶ μετ' ὀλίγας στιγμῆς τὴν ἠκολούθησεν. Ὁ Κύριος Λάρβευ εἶναι παρὼν περιμένων τὴν ἐμφάνισίν σας, φροντίζει περὶ πάντων ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς ἀπόδοσιν τῶν τελευταίων χρεῶν εἰς τὰ δύο ταῦτα θύματα. Πιστεύω ὅτι ἔλαβον ὅλα τὰ δυνατὰ μέτρα πρὸς ἀσφαλὴ ἐπίδοσιν τῆς παρουσίας μου, ὁ δὲ θαλαμηπόλος σας διατεταγμένος ὢν, θέλει ἐνεργῆται πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖ ἡ λυπηρὰ θέσις σας, καὶ θέλει σῆς προετοιμασθεῖ εἰς τὴν εἰδήσιν τῆς διπλῆς αὐτῆς συμφορᾶς σας. Δὲν ἀνῆκει εἰς ἐμὲ, Κύριε, τὸ νὰ σᾶς κοινοποιήσω ἐνταῦθα τὰς σκεψεῖς καὶ τὰ ἰδιαίτερα αἰσθήματά μου ἐπὶ τοῦ φρικαλαίου τούτου συμβάντος· ἡ θλίψις σας πρέπει νὰ ᾔηται ἀρκετὰ δυνατὴ, καὶ ἀνεμ τῆς ἐλευθερίας παρατηρήσεώς μου ὅτι αὕτη πηγαίει ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ τὰ σφάλματά σας, καὶ τὴν ἐκ μέρους σας ἐγκατέλειψιν τῆς ἐρασιμωτέρας καὶ ἐναρτεωτέρας τῶν γυναικῶν. Ὁ κύριος Λαδαστέτος ἐδέχθη ὡς ἐγὼ τοὺς τελευταίους λόγους τῆς καὶ τὴν τελευταίαν πνοὴν τῆς· ἡ πρὸς ὑμᾶς ἀγάπη τῆς, Κύριε, ἐξῆλθε μέχρι τῶν τελευταίων στιγμῶν τῆς. Δὲν ἐπρεπε νὰ παρευρεθῇτε· ἡ ἡ τελευταία διαγωγὴ σας πρὸς αὐτὴν, δὲν σᾶς ἐπρομήνυε ἀναμφιβόλως τὴν κατὰ τῆς ζωῆς προσβολήν· . . Συγχωρητατε, Κύριε, τὴν εἰληκρινειάν μου, ἡ μέχρι τῆς τελευταίας ὥρας συμπάθειά μου πρὸς τὴν Κυρ. Σελικούρτ, μὲ δίδει τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ σᾶς ὁμιλήσω μὲ τοιοῦτον τρόπον. Ἀλλὰ πρὸς τί τὴν ὥραν αὐτὴν αἱ ἐπιπληγῆεις καὶ αἱ συμβουλαί; Σεῖς εὕρισκεσθε ἤδη εἰς τὴν θέσιν ἀνθρώπου

ὅστις καθ' ὅλους τοὺς λόγους, ἀπώλεσε τὸ πᾶν ἀναπιστρέψι. Σὰς ἀναγγέλω λοιπὸν καὶ τρίτην ἀπώλειαν, τὴν τοῦ πατρὸς σας, ὅστις ἀπέθανε, καθ' ἃ μ' ἔκοινο ποίησεν ὁ Κύριος Λέρβεϋ, φθάσας ἐκ Languedoc βεβαιοῦνται δὲ ὅτι ἡ γνώσις τῆς ἐν Παρισίοις διαγωγῆς ἐπέσπευσε τὸν θάνατόν του, καὶ ὅτι ἐτελείωσε τὴν πατρικὴν του κατάραν καὶ ἀπόκληρον ὑμᾶς κηρύξας.

Πῶς, Κύριε, παρακαλοῦσα ὑμᾶς νὰ ἐλθῇτε ἀνευ ἀναβολῆς διὰ νὰ λάβῃτε μέρος εἰς θλιβερὸν φορτεῖον, ὅπερ ἐπικεῖται ἐφ' ἡμῶν ὅλων, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ ἐπικεῖται μόνον ἐφ' ὑμῶν.

Ἐχὼ τὴν τιμὴν νὰ ἦται ἡ τεθλιμμένη δούλη σας
χίρα Βιρτόλδου »

Κατάδικος ἀκούων τὴν κατ' αὐτοῦ θανατικὴν ἀπόφασιν καταπλήττεται ποτὲ, ὅσον ἐγὼ καταπλήχθην ἀναγνώσας τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν; Ἀποχαιρετήσας λοιπὸν τὸν Κ. Διμβρεβίλλην, ἐρρίφθην ἐφ' ἀμάξης μετὰ τοῦ Λαδασετου. Πλησιάζαντες δὲ τὴν συνοικίαν τῆς Σορβόνης, ἤλυσαν τὸν ἦχον κώδωνος νεκροῦ μου ἀναγελόντος κηδείαν Μεγίστη Θεέ! Ἡ Ἐλίza καὶ ὁ Ἀλφόνσος φέρονται εἰς τὸν τάφον, καὶ ὁ φονεὺς των φθάνει τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὡς διὰ νὰ χορτασθῇ. . . . Ὅποιος ἔλεγχος συνειδήσεως, ὁποιος πόνος φρικτός· εἰς τὴν παραφροσύνην μου ἐκείνην ἡ εἰκὼν τῆς ἀγαπῆτης μου Ἐλίζας μ' ἐπαρουσιάζετο μ' ὅλας τὰς χάριτας καὶ ἀρετάς της, καὶ ἡ μετάνοιά μου ἐγένετο δρυμυτέρα· ἐπὶ τέλους φθάσας εἰς τὴν θύραν τοῦ Ξενοδοχείου, ἀπήντησα πρὸς ὑποδοχὴν μου τὴν Κυρίαν Βιρτόλδου, τὸν Κύριον Λέρβεϋ καὶ τὸν Κύριον Βωδινγῆ, ὅλους ἐν βαθυτάτῃ σιωπῇ· στηριγμένον ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Λαδασετου μὲ εἰσάγαγον εἰς τὴν ἰδίαν ἐκείνην χαμηλὴν αἴθουσαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὁ Βυριβίωνης ἐντελῶς μ' ἀπεπλάνησε· μια δευτέρα λειποθυμία μὲ κατέλαβεν, ἀροῦ δὲ ἀνέλαβον, μετὰ πολλὰς παρακλησεις πρὸς τοὺς Κυρίους, ἔλαβα τὴν ἀδειαν νὰ δώσω τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν εἰς τὰ δυστυχῆ θύματα, ὑπὲρ τὸν θρον τοῦ νὰ ἦναι παρόντες, θρον φρόνιμον, διότι εὐρισκόμενος μόνος, μὲ τὸ τυχὸν ὄπλον, ἤθελα παιδεύσει ἐν ἐμοὶ ἓνα κακοῦργον σύζυγον καὶ πατέρα, πρὸς ἐκδίκησιν τῶν δύο ἀγγέλων· ἐπέθεσα λοιπὸν τὰ καυτερά χεῖλη μου ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς Ἐλίζας, ἥτις ἐφαίνετο κοιμωμένη τὸν ὕπνον τῆς Ἀρετῆς, κατεσπάρσθην τὸ τέκνον μου, καὶ ἐν μέσῳ λυγμῶν καὶ ἀπελπίστας ἐζήτησεν νὰ σφύξω ἐπὶ τῆς τετριμμένης καρδίας μου τοὺς δύο ὑψαυρούς, ἀλλὰ τότε οἱ Κ. Κ. Λέρβεϋ καὶ Βωδινγῆ ἰδόντες τὴν ταραχὴν τοῦ πνεύματός μου καὶ ἐν εἶδος μανίας τὸ ὁποῖον μὲ κατελάμβανε, μ' ἔσυρσαν ἐκ τοῦ κοιτῶνος, βοηθούμενοι ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας· ἐνθυμούμαι προσέτι ὅτι ἐζήτησα βύστρουχα τῆς Ἐλίζας, τὸν ὁποῖον ἀποκόψασα μοὶ παρέδωκεν ἀμέσως ἡ Κ. Βιρτόλδου, ἀπῆρτα προσέτι νὰ μοὶ παραδοθῶσιν οἱ ἀδάμαντες τοὺς ὁποίους ἔφερε πάντοτε εἰς τὰς ὥραιάς της, αἰτίνες ἐπίσης μοὶ ἐδόθησαν. Τὸ ἐπίλοιπον τῆς τραγικῆς ταύτης σκηνῆς ἡ μὴ-ἡ μου μὲ τὸ παριστάνει ὡς μαύρην νύκτα, διότι ἀπολέσας ἐκ νέου τὰς αἰσθήσεις μου, συνεπεία ἐπιπλήξεων σκληρῶν ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Βωδινγῆ κατέστη ἐντελὴς πρᾶφρων. Μετὰ τινος μῆνης ἀνακτιῶν τὰς διανοητικὰς μου δυνάμεις, εἰς Montpellier, ἔμαθον ὅτι ὁ Κ. Λέρβεϋ, εἶχεν ἐποδόσῃ θρησκευτικώτατα τὰ τελευταῖα χρῆν πρὸς τὴν σύζυγον καὶ τὸν υἱόν μου, εἶχε πληρώσῃ ὅλα τὰ

χρῆν μου συνανοούμενος μετὰ τοῦ Κ. Βωδινγῆ καὶ συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ βῇ εἰς εἰρκτὴν τὸν Βυριβίωνην, ὅστις ἀκολούθως καὶ ἄλλους ξένους ἀπείρους ἀποπλυνήσας, εἶχε φέρει εἰς ὄλεθρον.

Ἄλλ' εἰς μάτην οἱ Κ. Κ. Βωδινγῆ καὶ Λέρβεϋ προσπαθοῦν ἀπὸ τινων χρόνων, νὰ ἐξαλειψῶσι τῆς μνήμης μου τὰς θλιβεράς ἰδέας, καὶ τὰς πολιorkούσας τὴν διάνοιάν μου σκληρὰς ἀναμνήσεις· ἡ εὐγενὴς αὐτῶν πρόνοια, ἡ πρὸς τὰ συμφέροντα μου προσπάθεια των, ἥτις ἴσχυσε νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν κατοχὴν μου τὰ κτήματα τοῦ μακαρίτου Πατρὸς μου· ἡ ἐκλογὴ καὶ ἀπόκτησις μιᾶς ὥραιας ἀγροτικῆς οἰκίας πλησίον τοῦ Montpellier, καὶ ὅλοι οἱ ἀντιπερισπασμοὶ τοὺς ὁποίους ἐπροσπάθησαν νὰ μοὶ προξενήσων, δὲν ἀδυνάτησαν ποτὲ τοὺς δευτάτους πόνους τῆς ψυχῆς μου, μήτε τῆς συνειδήσεώς μου τὰ βασανιστήρια· διὰ νὰ γλυκάνω τὰς θλίψεις μου, φκοδόμησα ἐντὸς τοῦ κήπου μου ναὸν ἀριερωμένον πρὸς τὴν Ἀρετὴν δυστυχοῦσαν, καὶ ἐν αὐτῷ τὸν Τάφον τῆς Ἐλίζας· Ἐπὶ ἀναγλύφου παρίσταται αὕτη ἔχουσα τὸν υἱόν της εἰς τὰ πλάγια τῆς ἐξαπλωμένου· φέρει δὲ χρυσὸν ἐπιτύμβιον τὸ ἀκόλουθον.

Πρὸς τὰ οἰκτρὰ θύματα τῆς χριστοφορίας.

Ἰδοὺ τί τώρα εἶναι τὸ νέον θόγμα καὶ οἱ νέοι θεοὶ μου. Τοῦ λατρεύω, τοὺς κλέω, καὶ τὰ ἀνεξάντλητα δάκρυά μου εἶναι ἡ μόνη προσφορά μου· μ' ἐπρότειναν ἤδη ἄλλα λαμπρὰ συνοικέσια, ἀλλ' ὥμωσα τὸν ἐξιλασμὸν τῶν ἁμαρτιῶν μου, καὶ τὸ νὰ καταπραῦνω τὴν ψυχὴν τῆς Ἐλίζας μου, δι' αἰωνίας τοῦ κόσμου

ἐπαρνήσεως. Αὕτη εἶναι ἡ τελευταία αὕτη κατάστασις μου, ὡ ἀναγνώστα! Τολμῶ δὲ νὰ ἐλπίσω ὅτι θέλεις μὲ συμπαθήσει διὰ τὸ σκάνδαλον τὸ ὁποῖον σ' ἐπροξένησεν ἰσως ἡ πιστὴ διήγησις τῶν παραφορῶν μου, καὶ πιστεύω ὅτι αἱ καταστροφαὶ τοῦ χαρτοπαίγνιου παρέχουσι διὰ τῶν δυστυχημάτων μου ἓν παράδειγμα ἐκπληκτικόν, ἀρκοῦν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀνάγκης τοῦ φεύγειν τὰ χαρτοφορεῖα ὡς μεγίστους ἐχθροὺς τῆς ἡσυχίας, τῆς ὑπολήψεως, τῆς τιμῆς καὶ τῆς ζωῆς.

ΤΕΛΟΣ.

ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ.

Υπὸ Α. Λεσσύφ.

(Συνέχεια ὄρα φυλ.).

Οὐδὲν κίνημα ἔκαμνεν ὁ ἀσθενής. Ἀναίσθητος εἰς τὰ περὶ αὐτὸν, ἐφαινετο ὅτι διὰ παντός ἔχασε τὸ τῆς χαρᾶς ἢ θλίψεως αἶσθημα. Τὸν εἶδα θετόμενον ἐπὶ τῆς παρθενηκῆς κλίνης, πρέπει νὰ τὸ εἶπω πρὸς ἑαυτὸν μου, ἄνευ θυμοῦ, διότι τὸ πελιδνὸν μέτωπον συνεχέτο μὲ τὴν ἀψυχὸν λευκότητα τοῦ ὤτος, ἐφ' οὗ ἐπανεπαύετο ἡ κεφαλὴ του.

Ὁ ἰατρός ἐστρεψε πρὸς ἡμᾶς.

« Τίς δύναται, εἶπε, νὰ μὲ δανείσῃ μίαν φιάλην ὕδους. »

Εἶχον εὐτυχῶς ἐπ' ἐμοὶ δωκάλιόν τι Ἀγγλικοῦ ὄξους, τὸ ἐπρόσφερα, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω πῶς δὲν διέφευγεν ἀπὸ τοῦς τρέμενους δακτύλους μου, ἐπειδὴ διὰ νὰ τὸ λάβῃ . . . χεῖρ καὶ τοῦ ἐπικρόκου λεπτορυστήρα, ἤγγισε τὴν ἐδικήν μου, καὶ ἄνευσε, Φλαβία, ὅτι ἦτον ἡ τῆς Σουλβίας.

Εἶμαι, βλέπω, ἐκ τῶν πιστευόντων τὸν μαγνητισμὸν, τὴν τῶν διαφορῶν ὄντων συμπάθειαν, τὴν ἐπιβρόχην, ἣν διάφορα ἀσκοῦν ἐφ' ἡμῶν, διὰ τῆς φωνῆς, τοῦ βλέμματος, τῆς ἀφῆς . . .

Δεκαετία ἀπέρας μετὰ τὰ ἰδανικά ταῦτα συμβάντα, καὶ ἀκόμη μοὶ φαίνεται νὰ αἰσθάνωμαι τὴν ὑγρασίαν τῆς χειρὸς τῆς ἀνατρεψάσης ἔκτοτε τὴν ἡσυχίαν μου.

Ἡ Σουλβία δὲν ἐπαρτήρησε τίποτε, μήτε τὴν σύγχισίν μου, μήτε τὸν θόρυβόν μου, ἀλλ' ὀλολύζουσα ἐγενάτισε πρὸ τῆς κλίνης τοῦ Ἀλαρίκου. Ἡ δύναμις τοῦ ἀμμωνικοῦ διεσκέδασε τὴν ληθαργίαν· ἐπανελάβε τὴν χρῆσιν τῶν δυνάμεών του, καὶ ὅταν ἀφῆραμεν τὸ δωμάτιον, ἐσυλλογιζέτο μὲ ἀταραξίαν τὴν ὁδὸν τῆς ἀσθενείας του.

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ οἶκμά μου, ἔχων ἐν μέρει μαζί μου τὴν πρὸ πολλοῦ ἀπωλεσθεῖσαν εὐθυμίαν. Ἦμην εὐτυχῆς διότι ἠδυνήθην νὰ γίνω χρήσιμος εἰς τὸν ἀγαπώμενον ὑπ' ἐκείνης, καὶ ἤρχισα ἐκ βάθρου καρδίας νὰ ἐλβερινολογῶ τὸ ἀθῶον τοῦτο παιδίον, τὸ ἡσύχως ἀποθνήσκον, κρατεῖν συνάμα τὴν ῥάδα τῶν ἱατρικῶν γνώσεων, δι' ὧν διελογίζετο τὴν σύντομον ὁδὸν τοῦ θάφου, ἣν διὰ τελευταίαν φορὰν διέτρεχε. Ἐπειτα ἔφερον τὰ χεῖλη μου εὐσεβάτως εἰς τὴν ἀποδοθεῖσάν μοι φιάλην, ἥτις ὑπῆρξεν αἰτία μεταξὺ Σουλβίας καὶ ἐμοῦ τῆς πρώτης ἀθώας ἐπαφῆς.

Τὴν ἀκόλουθον δευτέραν, Φλαβία, ὁ δόκτωρ ἀνῆγγελε τῷ Ἀλαρίκῳ, ὅτι ταξιδιόν τι περὶ τὴν Ἰταλίαν ἦτο τὸ μόνον δυνατόν εἰς τὴν ἀσθένειάν του φάρμακον.

« Πήγαινε, τοῦ εἶπε, ζήτησε ἀπὸ τὸν ἐλεήμονα θεὸν τὴν βοήθειαν, ἣν ἡ ἀνθρωπότης στερεῖται, ἐλπίζω ἀκόμη, ἂν καὶ ἐναντίον τῆς πεποιθήσεώς σου, ὅτι ὅλῃ πλησιάζει τὸ τέλος σου, ὅτι θὰ εὕρῃς ὀπισθεν τῶν ὁρέων, εἰς τὴν Ἰταλίαν, χώραν τοῦ Ἡλίου καὶ τῶν ὠραιῶν τεχνῶν, δύναμιν ἀναγεννητήριον, ἀγνωστον εἰς τὰ ψυχρὰ καὶ ὀμιχλώδη κλίματά μας. Παράβλεψον τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν τοῦ ἀποχωρισμοῦ, ἐγκατάλειψον, δηλαδὴ, εὐχαρίστως τοὺς ἀγαπῶντάς σε ἐπὶ τῆς γῆς, εἴτινες τόσον ἐγκαρδίως ἐπιβλέπουν ἐπὶ τῆς τύχης σου. »

Ἐδῶ, Φλαβία, σοὶ χρεωστῶ γενικὴν ἐξομολόγησιν, ὁφαίλω νὰ θέσω ἐμπροσθεν σου ἀκάλυπτον τὸ πνεῦμά μου· κατηγόρησον, ἂν θέλῃς, τὴν ἀσθένειαν τοῦ ὁργανισμοῦ μου, ἀναγνώρισον εἰς τὰς πράξεις μου καρδίαν ἐξηρησμένην ὑπονοίας σκεπτικῆς ψυχῆς. Μάθε λοιπὸν ὅτι ὁκτὼ ἡμέρας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων ὁ Ἀλαρίκος ἔμενε παρὰ τῇ οἰκίᾳ τῆς παρθένου, δὲν ἄρρησα, ἀόρατος κατὰσκοπος, οὐτε μίαν στιγμὴν τὴν θέαν τῶν δύο ἐραστῶν. Ἡ ζήλια μου, ἡ ἀπωλεσθεῖσα εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀψύχου τούτου σώματος, ἐφαινετο ὅτι ἐπανῆλθε μὲ δυνάμεις ἐραστοῦ περιφρονηθέντος· ἰστάμην, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐκτεταμένων ὥρῶν τῆς ἀτελευτήτου ἐβδομάδος μὲ τοὺς ὀρθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὴν αἰθουσάν των, καὶ ἀνκμιφίβλως ὁ θεὸς τὸ ἠθέλησε, διὰ νὰ γίνωμαι μάρτυς σεμνοῦ καὶ ἀθώου ἔρωτος, καὶ τοιοιουτρόπως νὰ δίδω παραδείγματα εἰς τὴν ἀρετὴν μου. Κατὰ τὰς ὁκτὼ ἡμέρας ἡ Σουλβία ἔμενε εἰς τι ἀνάκλιτρον πλησίον τῆς ἐστίας, καὶ προσεκτικῇ ἐπαγρυπνῶσα, ἀλλὰ φέρουσα εἰς τὸν ἀτυχῆ, μᾶλλον μητρὸς ἢ ἐρωμένης μερίμνας. Μίαν καὶ μόνον φορὰν εἰς ἀνώτατον βαθμὸν θλίψεως, ὁ νέος σπουδαστὴς τὴν ἔκραξε παρὰ τὸ σῆνηθες. Καὶ τὴν φορὰν ταύτην, διὰ ν' ἀποκοιμήσῃ τὰς θλίψεις, ἡ σύντροφός του ἔθεσε τὰ κορὰλλινα χεῖλη ἐπὶ τοῦ στόματός του· ἀλλὰ μοὶ ἐφάνη ὅτι οὐδὲν ἀκόλαστον ἀνεμίχθη εἰς τὸ θώπευμά του, καὶ ὁ φύλαξ ἀγγελοῦ τοῦ πάσχοντος ὤρῃσε τὴν μίαν τῶν περυγῶν του μεταξὺ τῶν δύο ἀναπνοῶν, ὅπως διαφυλάξῃ τὴν εἰλικρινῇ ταύτην ἀρέθειαν ἀπὸ τὰ πάθη τοῦ σώματος καὶ τοὺς κινδύνους τῆς ψυχῆς.

Ἀντικειμένως εἰς τὴν συνήθη ὁδὸν τῶν φαινομένων, ἄνευ χαρακτηρισμῶν τὴν φθίσιν εἰς τὸν τελευταῖον βαθμὸν τῆς, αἱ νύκται τοῦ Ἀλαρίκου ἦσαν πλήρεις ἀγωνίας εἰς τρόπον ὥστε ἡ νεῆνις μόλις στιγμὴν ὑπνοῦ ἔδουνατο νὰ ὑποκλέψῃ. Οἱ συχνοὶ παραλογισμοὶ τοῦ ἐφαινοντο νὰ σκοτιζοῦν τὴν διάνοιάν του ἀκαταπαύστως διὰ τὴν αὐτὴν ἰδέαν, ἡ δὲ καλὴ Σουλβία ὑπέεραν ὅσον ἡμπορεῖ νὰ φαντασθῇ τις ὅπως ἡσυχάζῃ τὸν ἀσθενῆ. Τὸ ἐπικρατοῦν εἰς τοὺς μονολόγους τούτους αἰσθημα. ποτὲ μὲν σοβαρὸν καὶ λογικόν, ποτὲ δὲ παρεκτρεπόμενον, ἦτον ἡ ζήλια. Ἐτραμε ἀναλογιζόμενος τὸν θάνατον μὲ μόνον τὸν λόγον ὅτι ἠδύνατό τις νὰ καθέξῃ τὴν κενὴν θέσιν, ἣν ἄφινε.

Κατὰ τὴν τελευταίαν νύκτα ἤκουσα τὸν ἐρατὴν διάλογον, οὕτινος οὕτε λέξιν ἔχασα, καὶ ὁ ὁποῖος βαθύτατα εἰς τὸ μνημονικόν μου ἐνεχαράχθη.

« Σουλβία, εἶπεν, ἀναχωρῶ αὐρίον διὰ τὴν Ῥώμην, δὲ νὰ μὴν λυποῦμαι τέλος . . . διὰ νὰ μὴ μέμψωμαι